

ת"פ 29713/08/13 - מדינת ישראל נגד מוטי לוי

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 29713-08-13 מדינת ישראל נ' לוי (עציר) 09 אפריל 2014

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל : בעניין:

המאשימה

נגד

מוטי לוי (עציר)

הנאשם

גזר-דין

הרקע

1. ביום 9.2.2014 הרשעתי את הנאשם לפי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק) ובעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

לפי עובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, כשנתיים עובר למועד כתב-האישום, נתן הנאשם הלוואה למתלונן באמצעות שניים אחרים בסך 5,000 ₪. נקבע כי המתלונן יחזיר לנאשם סכום של 6,500 ₪ בתשלומים של 200 ₪ כל חודש. המתלונן לא החזיר לנאשם את מלוא סכום ההלוואה ולא עמד בתשלומים כפי שנקבע.

ביום 20.6.2013 או בסמוך לכך, נסע הנאשם ברכבו מסוג אאודי בירושלים. בשלב מסוים, הבחין הנאשם ברכבו של המתלונן והחל לנסוע אחריו עד שהמתלונן עצר בסמוך למוסך פחות. אז העמיד הנאשם את רכבו וחסם את דרכו של המתלונן. מיד לאחר מכן, יצא הנאשם מהרכב והורה למתלונן לצאת החוצה. בהמשך, לאחר דין ודברים בין השניים בעניין תשלום וגובה החוב, אמר הנאשם למתלונן "מה אתה הולך לאנשים ואומר שאתה תלך למשטרה, אני אדרוך לך על הראש ליד המשטרה, אני אבוא אליך לבית, אני אזיין אותך".

ביום 8.8.2013 בשעה 20:30 לערך, נסע המתלונן ביחד עם אחר. בשלב מסוים, הבחין המתלונן ברכב של הנאשם עומד במקום והחל לבצע פניית פרסה כדי שלא לפגוש בנאשם. משהבחין הנאשם במתלונן נסע אחריו, עקף אותו וחסם את דרכו. הנאשם הורה למתלונן ולאחר לנסוע לאחור, לעצור ולצאת מהרכב שבו נסעו. הנאשם צעק על המתלונן: "איפה נעלמת יא זבל יא מניאק, אתה רוצה שאני אזיין אותך". הנאשם אמר למתלונן כי הוא ידקור אותו ועשה תנועה לפיה הוא מתכוון להוציא דבר מהמותן. אותה שעה, נעמד האחר בין הנאשם לבין המתלונן כדי לגונן על המתלונן, בעוד הנאשם ממשיך לאיים על המתלונן: "אני ארצח אותך, אני אזיין אותך". בהמשך, עקף הנאשם את האחר והכה את המתלונן באמצעות אגרוף בפניו בצד שמאל ליד העין, ואמר לו: "עוד השבוע אני רוצה את הכסף למה אם לא אני ארצח אותך". הנאשם עזב את המתלונן, וכאשר נכנס לרכבו צעק למתלונן: "אם לא תביא לי את הכסף, אני אדקור אותך בכל הגוף, אני אחכה לך ליד הבית".

עמוד 1

2. בהתאם להסדר-הטיעון בין הצדדים, הוסכם כי על הנאשם ייגזרו 12 חודשי מאסר בפועל בגין התיק הנוכחי, החל מיום המעצר. עוד הוסכם על הפעלה של מאסר מותנה בן 12 חודשים התלוי ועומד כנגד הנאשם, חציו בחופף וחציו במצטבר, כך שבסך הכל ירצה הנאשם עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, החל מיום המעצר.

לצד זאת, הוסכם כי יוטל על הנאשם עונש מאסר על-תנאי בעבירות אלימות ואיומים לפי שיקול-דעת בית-המשפט; פיצוי למתלונן לפי שיקול-דעת בית-המשפט; וכן קנס "משמעותי" אשר הצדדים יטענו באופן חופשי לגבי שיעורו. עוד נקבע כי הצדדים יטענו באופן חופשי בנוגע לבקשת המדינה לחלט את רכבו של הנאשם שהוזכר בכתב-האישום המתוקן.

רכיב המאסר בפועל המוסכם

3. שמעתי את נימוקי הצדדים לעניין ההסכמה אליה הגיעו בנוגע לרכיב המאסר בפועל ובנוגע לאופן הפעלת המאסר על-תנאי התלוי ועומד כנגד הנאשם.

מחד גיסא, הנאשם איים על שלמות גופו ועל חייו של המתלונן בשני אירועים נפרדים, וזאת לצורך גביית חוב כספי. בפעם השנייה השתמש הנאשם בכוח כנגד גופו של המתלונן, ואף איים לדקור אותו ולרצוח אותו. אמת, המתלונן היה חייב כספים לנאשם ולא עמד בהסדר התשלומים שנקבע ביניהם. יחד עם זאת, הנאשם ראה לנקוט בעשיית דין עצמי, תוך ניצול חולשתו של המתלונן ואיומים על בטחונו ושלומו, הפעלת כוח על גופו והטלת אימה עליו. זאת ועוד; הנאשם איים על המתלונן לבל יפנה לעזרת המשטרה, ולכך חומרה מיוחדת. בתי-המשפט הבהירו לא פעם בפסיקותיהם כי עבירת הסחיטה בכוח והאיומים הינן עבירות חמורות ומכוערות, המאפיינות התנהלות של עולם תחתון ופוגעות באושיות סדרי החברה. בעבירות מעין אלה מתחייבת ענישה משמעותית, בין היתר נוכח הקושי הטמון בחשיפתן, בשים לב למצוקה אליה נקלעים לא פעם נפגעי העבירות והפחד המלווה אותם מפני פנייה לרשויות. עסקינן, אפוא, במעשים חמורים הדורשים ענישה הולמת ומרתיעה. בנוסף, לחובת הנאשם עומד עברו הפלילי המכביד, הכולל מספר הרשעות קודמות בעבירות אלימות, בגין ריצה הנאשם עונשי מאסר בפועל. יוער כי מעשי העבירה בגינם הורשע הנאשם בתיק זה, התבצעו זמן לא רב לאחר שחרורו של הנאשם מהכלא, לאחר שסיים לרצות עונש של 36 חודשי מאסר בפועל שנגזרו עליו בגין הרשעה בעבירות אלימות. זאת ועוד; כנגד הנאשם תלוי ועומד עונש מאסר מותנה בר-הפעלה בן 12 חודשים בגין עבירות אלימות, אשר לא הרתיע אותו מביצוע המעשים בגינם הורשע בתיק זה.

מאידך גיסא, באת-כוח המאשימה עמדה על כך שרף האלימות הפיזית שהנאשם הפעיל כלפי המתלונן לא היה מן החמורים. למתלונן לא נגרמו פגיעות פיזיות, ובסופו של יום המתלונן אף לא שילם לנאשם כספים בעקבות מעשי הסחיטה בכוח והאיומים. זאת ועוד; סכום הכסף שהנאשם סחט מהמתלונן לא היו גבוה, וראשיתו בהלוואה שהמתלונן נטל מהנאשם ולא החזיר. באת-כוח המאשימה עמדה בטיעוניה על קיומם של קשיים ראייתיים בתיק, ועל כך שהודאת הנאשם ונטילת האחריות למעשיו חסכו זמן שיפוטי. ההודאה אף חסכה את הצורך בשמיעת עדות המתלונן בבית-המשפט, על הקושי הכרוך בכך.

4. לאחר איזון בין מכלול השיקולים לחומרה ולקולא; ולאחר שבחנתי את העונש שהיה צפוי לנאשם לפי עקרונותיו של תיקון 113 לחוק העונשין, אל-מול עונש המאסר בפועל עליו הוסכם במסגרת הסדר הטיעון; באתי למסקנה כי אף

שעונש המאסר בפועל המוסכם אינו מצוי ברף הגבוה, הרי הוא בא בגדרי מתחם העונש ההולם ומתקיים איזון ראוי בין התועלת שעונש המוסכם עבור הנאשם לבין התועלת לאינטרס הציבור. לפיכך, אני רואה לאמץ את הסדר הטיעון לעניין רכיב המאסר בפועל ולעניין אופן הפעלת המאסר המותנה התלוי ועומד כנגד הנאשם.

בקשת המדינה לחילוט הרכב

5. המסגרת הנורמטיבית להכרעה בבקשת המדינה לחילוט הרכב המוזכר בכתב-האישום המתוקן, טמונה בשילוב של סעיפים 32 ו-39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה). בהתאם לסעיפים אלה, לבית-המשפט סמכות לצוות על חילוטו של חפץ שנתפס על-ידי המשטרה, בהתקיים התנאים המצטברים הבאים: בחפץ שנתפס בוצעה עבירה; בעל החפץ הורשע בדינו; וההרשעה מתייחסת למעשה שנעשה בחפץ או לגביו. בהתאם להלכה הפסוקה, ההתייחסות למעשה עבירה שנעשה בחפץ או לגביו, מכוונת לא רק לנסיבות בהן שימש החפץ בגדר אובייקט למעשה העבירה (כגון מסמך מזויף), אלא גם למקרים בהם שימש החפץ לביצוע העבירה בלא שהיא הותירה את רישומה על החפץ עצמו (ראו: ע"פ 623/78 סורני נ' מדינת ישראל, פ"ד לג(3) 523,525 (1979)).

6. כדי להכריע בבקשת חילוט הרכב שהגישה המדינה, יש לדון תחילה בשאלה האם הרכב מצוי בבעלות הנאשם. שאלה זו מתעוררת במקרה שלפנינו, שכן אשתו של הנאשם, הגב' דקל לוי, שהיא הבעלים הרשומים של הרכב, טוענת לזכויות מהותיות ברכב. לצורך בחינתה של סוגית הבעלות, נזכיר כי רישום של רכב על-שם מאן-דהוא אינו מעיד בהכרח על הבעלות ברכב, שכן הרישום במשרד הרישוי אינו אקט קונסטיטוטיובי אלא דקלרטיבי בלבד. לפיכך, על בית-המשפט להתייחס לא בהכרח לבעלים הרשומים במשרד הרישוי אלא ל"בעלות המהותית-ממשית" על הרכב, בשים לב לכך שקיימים מקרים בהם הרישום אינו משקף את המצב לאמיתו.

7. בהמשך לדברים האמורים, נזכיר כי אף אם ייקבע כי הרכב נשוא בקשת החילוט מצוי בבעלות מהותית של הנאשם, ואף אם ייקבע כי מתקיימים יתר התנאים המצטברים לפי סעיפים 32 ו-39 לפקודה כמפורט בפיסקה 5 לעיל, עדיין סמכות החילוט אינה סמכות-שבחובה. זאת ועוד; הפקודה אינה קובעת חזקה שבדין לטובת חילוט כפי שנקבע בחיקוקים אחרים (השוו למשל: ההסדר הקבוע בסעיף 36א(א) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973). בהתאם לסעיף 39 לפקודה, על בית-המשפט להפעיל את שיקול-דעתו לעניין החילוט בכל מקרה לפי נסיבותיו, ולאזן בין ההגנה על זכותו הקניינית של הפרט שהורשע ונקבע כי הינו בעליו המהותיים של החפץ, לבין האינטרס הציבורי במניעה ובהרתעה מפני ביצוע עבירות באמצעות חפצים המאפשרים או מקלים את ביצוען. בחינת הפסיקה מלמדת כי לצורך הפעלת שיקול-הדעת השיפוטי לפי סעיף 39 לפקודה, על בית-המשפט לתת דעתו בין היתר לשיקולים הבאים (בלא שהדבר מהווה רשימה ממצה): חומרת העבירה; מהות ועוצמת הזיקה בין החפץ שחילוט מבוקש לבין העבירה שבוצעה; השלכות החילוט והשתלבותו במסגרת רכיבי העונש האחרים; וכן מידתיות החילוט בשים לב לנסיבות המקרה בכללותן (ראו: ת"פ (קריות) 42812-08-10 מדינת ישראל נ' נפתליב [27.3.2011]).

8. ומן הכלל אל הפרט; בכל הנוגע לשאלת הבעלות ברכב במקרה דנן - אשתו של הנאשם, הגב' דקל לוי, אישרה כי הנאשם הינו בעל זכויות ברכב וכי בתקופה הרלוונטית לכתב-האישום עשה הנאשם שימוש ברכב. עם זאת, הגב' לוי הוסיפה וטענה כי היא בעלת זכויות מהותיות ברכב הנדון הרשום על-שמה, וכי הרכב מצוי בשימושה המרכזי ולעיתים הבלעדי. לטענתה, לא ידעה בשעת-אמת על העבירות שבוצעו תוך שימוש ברכב, ולא הסכימה לכך. לפיכך, עתרה הגב' לוי להימנע מחילוט הרכב ולהותירו ברשותה.

מעדויות הנאשם ואשתו לפניו וכן מהמסמכים הכתובים שהגישה לעיוני באת-כוח המאשימה טרם הדיון, עולה כי הרכב הנדון נרכש ביום 14.1.2008. בתחילה, נרשם הרכב על-שם המשיב. אותה עת, בני-הזוג חיו יחדיו ותכננו את חתונתם, אולם טרם נישאו. הן הנאשם והן אשתו הסבירו בעדותם לפניו כי לצורך מימון הרכב בעת רכישתו, הם נעזרו בדודו של הנאשם שכן הבנק סירב לתת הלוואה כספית לנאשם אך הסכים לתת את ההלוואה לדוד. לפיכך, ההלוואה נלקחה על-ידי הדוד, הרכב נרשם על-שם המשיב, ושני בני-הזוג העבירו בכל חודש תשלום לחשבון הבנק של הדוד (כ-1,000 ₪ החזר חודשי עבור ההלוואה לרכב). לטענת אשת הנאשם, בכל אותה תקופה היא עבדה למחייתה והפרישה מתוך המשכורת שלה סכומים חודשיים שהפקידה ישירות לחשבון הבנק של דודו של הנאשם, תוך שהנאשם אף הוא השתתף בתשלומים הכספיים. לטענת הגב' לוי, אותה עת הרכב לא נרשם על-שמה שכן בני-הזוג טרם היו נשואים, והם נעזרו בדודו של המשיב ללקיחת ההלוואה. במהלך שנת 2009 נישאו בני-הזוג. במרץ 2011 נגזר דינו של המשיב בבית-המשפט המחוזי ל-36 חודשי מאסר בפועל. לפי הטענה, בכל תקופת מעצרו ומאסרו של הנאשם באותו תיק, הרכב נותר בשימושה הבלעדי של הגב' לוי, והיא מימנה באותה תקופה לבדה את החזרי ההלוואה לדוד וכן דאגה לטיפולים ברכב. על רקע מאסרו של הנאשם אותה עת, בני-הזוג עמדו להתגרש. לטענת הגב' לוי, מאחר והרכב היה בשימושה המרכזי והיא השתתפה באופן עיקרי במימון החזרי ההלוואה עבורו, הוסכם בין בני-הזוג כי המשיב יעביר את הרכב על-שמה. כך אמנם נעשה שכן לפי רישומי הבעלות ברכב, הרישום עבר על-שם הגב' לוי ביום 20.11.2011. בסופו של דבר, בני-הזוג לא התגרשו אלא נותרו יחדיו, והנאשם השתחרר ממאסרו. לטענת בני-הזוג, לאחר השחרור ממאסר, נותר הרכב רשום על-שמה של הגב' לוי והיה בשימושה העיקרי לצרכי היום-יום. עם זאת, ככל שהנאשם נזקק לרכב, גם הוא היה לוקח את הרכב לשימושיו, ומעדויות לפניו עלה כי הוא רואה את הרכב כמשותף לו ולאשתו. אין מחלוקת כי בשני המועדים הרלוונטיים לכתב-האישום המתוקן, היה הרכב בשימוש של הנאשם בעת ביצוע העבירות בגין הורשע. יחד עם זאת, הגב' לוי טענה כי לא ידעה בשעת אמת על ביצוע העבירות על-ידי הנאשם, ובוודאי לא הסכימה להן. בהקשר זה יודגש כי גם המאשימה לא טוענת אחרת. יוער כי הנאשם עצור בהליך שלפניו מזה מספר חודשים, והרכב שבו להיות בשימושה הבלעדי של אשתו. זאת ועוד; לפני חודשים ספורים ילדה הגב' לוי את בתם המשותפת של בני-הזוג והרכב משמש אותה ואת התינוקת בחיי היום-יום, כפי שעולה מהתצהיר בחתימתה שהוגש לעיוני טרם הדיון.

9. מצאתי כאמינות את עדויות הנאשם ואשתו לגבי אופן המימון, הזכויות והשימוש ברכב, בשים לב לכך שהן עולות בקנה אחד עם עיקרי הדברים שכל אחד מהם מסר בחקירה המשטרתית בסוגיה הנדונה (ראו למשל: ההודעה המשטרתית של הנאשם מיום 12.8.2013 ש' 47, וכן ההודעה המשטרתית של אשת הנאשם מיום 12.9.2013 ש' 13, ש' 25 ואילך). הן מהעדויות בעל-פה והן מההודעות המשטרתיות עולה כי אף בהתעלם מהעברת רישום הבעלות ברכב על-שם הגב' לוי בשנת 2011, מדובר ברכב שהגב' לוי השתתפה באופן פעיל ועיקרי במימונו, ובמשך תקופות משמעותיות הוא היה בשימושה ובטיפול הבלעדי, שכן בעלה ריצה עונש מאסר ארוך בבית-האסורים. מרגע רכישת הרכב וכן לאחר שחרור הנאשם מהכלא, נותר הרכב בשימושה המרכזי של הגב' לוי לצרכיה, אף כי גם הנאשם השתמש בו לצרכיו כאשר היה מחוץ לבית-האסורים והוא רואה בו רכב משותף לו ולאשתו.

10. בהתחשב בכל אלה, ניתן לומר כי לצורך ההליך שלפניו הוכח שלנאשם בעלות "מהותית-ממשית" על הרכב. עם זאת, גם לאשתו של הנאשם זכויות מהותיות ברכב והוא מצוי בשימושה המרכזי. למעשה, במשך פרקי-זמן ממושכים, היה הרכב בשימושה הבלעדי של הגב' לוי והיא אף היתה מממנת מרכזית של רכישתו. מצב דברים זה מקשה על חילוט הרכב, בהתחשב בכך שאין טענה כי הגב' לוי - להבדיל מהנאשם עצמו - ידעה על השימוש שנעשה ברכב בשעת אמת לצורך ביצוע העבירות, או הסכימה לכך. נראה כי היעדרות לבקשת המדינה עלולה להוביל לתוצאה מעוררת קושי, במובן זה שעל אשת הנאשם תוטל סנקציה ישירה בדמות חילוט הרכב אותו מימנה ממשכורתיה ובו היא משתמשת לצרכיה באורח מרכזי ולעיתים בלעדי, וזאת בגין מעשיו של בעלה שאין לה כל חלק בהם.

11. אוסיף ואומר כי גם בהתעלם מזכויותיה הנטענות של אשת הנאשם ברכב, תמונת המצב בנוגע לבקשת החילוט מורכבת. מחד גיסא, צודקת המאשימה בטענתה כי הרכב שימש את הנאשם בשני אירועים נפרדים, כדי לעקוב אחר המתלונן ולחסום את דרכו לצורך ביצוע עבירות הסחיטה בכוח והאיומים. כפי שהוסבר בפיסקה 3 לעיל, עסקינן בעבירות שחומרתן רבה, ולרכב הנדון היתה מעורבות בביצוען. מאידך גיסא, מעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה הנאשם עולה לכאורה כי שני המפגשים של הנאשם עם המתלונן לא היו מתוכננים מראש, ונבעו מכך שהנאשם נתקל במתלונן באופן אקראי כשנהג ברכב. לאחר שבחנתי את נסיבות העניין, לא שוכנעתי כי התקיימה זיקה אינהרנטית, חיונית או מובהקת בין הרכב לבין ביצוע העבירות הנדונות, שכן הרכב לא שימש כזירה לביצוע העבירות עצמן, והוא אף לא היווה אמצעי מהותי לביצוע העבירות שכן הנאשם יכול היה לבצען כלפי המתלונן גם ללא השימוש ברכב (כך למשל, הנאשם איים על המתלונן כי יחכה לו "ליד הבית") (השוו לאחרונה: ע"פ 2963/13 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 34 (10.2.2014)).

זאת ועוד; מהטיעונים שנשמעו לפניי עלה כי שווי הרכב כיום הוא 18,000-20,000 ₪. בהתחשב בכך, אני סבורה כי חילוטו של הרכב עלול להוביל לתוצאה עונשית בלתי מידתית, בשים לב בין היתר לסכום הסחיטה.

ברמה האנושית, אזכיר כי אשת הנאשם מגדלת לבדה את התינוקת המשותפת של בני-הזוג שנולדה לפני זמן קצר בעוד הנאשם מאחורי סורג ובריח, והרכב משמש אותה גם לצרכים הקשורים בטיפול בתינוקת. מדובר בטעם שאינו מרכזי, אך גם הוא בא בגדר השיקולים המצדדים בהימנעות מחילוט הרכב בנסיבות העניין.

12. אשר על כן, ובהתחשב במשקלם המצטבר של מכלול הטעמים שפורטו, ראיתי להימנע מלהורות על חילוט הרכב. בקשת המדינה בעניין זה נדחית, אפוא.

הרכיבים הכספיים בעונש - קנס ופיצוי

13. המאשימה עתרה לכך שיוטל על הנאשם קנס כספי משמעותי שלא יפחת מסכום של 25,000 ₪. עוד עתרה המאשימה להטיל על הנאשם פיצוי של המתלונן בגין עוגמת הנפש שנגרמה לו.

מנגד, עמד הסנגור על מצבו הכלכלי המורכב של הנאשם שהינו בעל חובות כספיים רבים בעודו יושב מאחורי סורג ובריח. הסנגור ביקש להתחשב בכך בקביעת שיעור הקנס. עוד עתר הסנגור להימנע מפסיקת פיצוי לטובת המתלונן, בשים לב לכך שלא נטען כי נגרמה לו חבלה גופנית ולא הוכח נזק אחר.

14. מאחר שמדובר בעבירות שהמניע לביצוען היה כספי-כלכלי, אני סבורה כי יש מקום להוסיף רכיב כספי לעונש בדמות קנס. זאת, על-מנת להפוך את העבירות לבלתי משתלמות עבור מבצען גם במישור הכלכלי, ולהרתיע את היחיד ואת הרבים מפני הישנותן. בקביעת שיעור הקנס יש להתחשב בחומרת המעשים ובצורך להרתיע מפניהם, אך יש להתחשב גם בנסיבות ביצוע העבירות ובהן סכום הסחיטה. בהתאם לסעיף 40 לחוק העונשין, יש מקום להביא בחשבון השיקולים גם את מצבו הכלכלי של הנאשם.

15. שיעור הקנס לו עתרה המאשימה נראה בעיניי בלתי מידתי בנסיבות העניין. זאת, בשים לב לכך שגם לשיטת

המאשימה רף האלימות הפיזית שהופעל לא היה גבוה; סכום הסחיטה עמד על מספר בודד של אלפי ₪ כמפורט בכתב-האישום המתוקן; אין חולק שמקור הסכסוך הוא בכך שהנאשם הילווה למתלונן כסף שלא הוחזר לנאשם; ואף אין חולק כי מעשי הסחיטה בכוח והאיומים לא הובילו את המתלונן לשלם בפועל כספים לנאשם. בהתחשב בכל אלה, ובשים לב לאסמכתאות שהציגה ההגנה לעיוני בעניין המצב הכלכלי, אני סבורה כי מתחם הקנס ההולם בנסיבות העניין נע ממספר בודד של אלפי ₪ ועד 12,000 ₪. בשים לב להודאת הנאשם ולנטילת האחריות למעשים, אך גם בשים לב לרכיב המאסר בפועל שאינו ברף הגבוה, אני רואה לחייב את הנאשם בקנס כספי בסך 6,000 ₪. מאחר ואין טענה לנזק פיזי למתלונן או לכך שהמתלונן שילם לנאשם כספים כתוצאה ישירה ממעשי העבירה, אסתפק בפסיקת פיצוי בסך 1,500 ₪.

סוף דבר

16. אשר על כן, ונוכח מכלול הטעמים שהובאו, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 12 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו.

ב. המאסר על-תנאי בן 12 חודשים שנגזר על הנאשם בתפ"ח (י-ם) 304-10 יופעל חציו בחופף ובחציו במצטבר לעונש המאסר בפועל שנגזר בפסקה א' לעיל. **סה"כ ירצה הנאשם 18 חודשי מאסר בפועל החל מיום מעצרו.**

ג. מאסר על תנאי בן 5 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא לא לעבור עבירת אלימות מסוג עוון, לרבות עבירת איומים.

ד. מאסר על תנאי בן 10 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא לא לעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

ה. קנס בסך 6,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.8.2014 ובכל ראשון לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הקנס לפרעון מיידי.

ו. פיצוי למתלונן בסך 1,500 ₪. הפיצוי ישולם ב- 10 חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.8.2014 ובכל ראשון לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפרעון מיידי.

המאשימה תעביר למזכירות במידי את פרטי המתלונן על-מנת שכספי הפיצוי יוכלו לעבור לידי.

נרשמת בזאת התחייבות המאשימה להודיע לסנגור עד יום 6.5.2014 האם היא מתכוונת להגיש ערעור, כדי שאם התשובה שלילית, הסנגור יוכל לעתור בבקשה מתאימה לעניין הרכב בצירוף תגובת המאשימה.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ט' ניסן תשע"ד, 09 אפריל 2014, במעמד הצדדים.